

Záhada na Grand Hall

Cambridge, 28. května 1950

Drahý strýčku,

Doufám, že se Ti daří dobře. Já mám sice spoustu učení, ale stěžovat si nemohu. To přece vůbec nejde, když člověk studuje na tak dobré škole a navíc se stipendiem! Jediné, co mě trápí, je to, že letos nebudu moci jet na prázdniny domů. Maminka o tom ještě neví a já oddaluji tu chvíli, kdy jí budu muset tuhle příšernou novinu sdělit, tím, že se pilně věnuji škole a nemám téměř čas na cokoli jiného. Ale kvůli Tobě si vždycky vytěsním chvíli, abych Ti mohla všechno popsat! Cambridge je úžasná! Vždycky, když procházím branou, mě napadne: Tohle je jedna z nejlepších škol v Anglii a já tady teď studuji. Já! Pořád se nemůžu toho pocitu nabažít.

Ale dost už o tom. Teď už se Ti konečně svěřím, proč mě o prázdninách nespatriš. Moje velmi dobrá přítelkyně Juliet Grantová, které bůhvíproč nikdo neřekne jinak než Candle, mě pozvala na jejich rodinné sídlo Grand Hall. Nemohla jsem přece odmítnout! Maminka možná bude mít trochu problém to pochopit, ale nepochybuji o tom, že Ty mi rozumíš. Také ses přece vyžíval v ježdění na stará sídla a hledání rodinných strašáků ve skříni! Něco podobného teď zažiju já! Nemůžu se dočkat, i když už to zřejmě nebude tak působivé jako za „starých“ časů a silně pochybuji o tom, že by ten ponurý dům byl halen rouškou nějakého strašivého tajemství (nebo snad kletby?!). Doufám jen, že aspoň ta ponurost a starobylost nezmizela. Prosím Tě, strýčku, dej na maminku pozor, když tam nebudu.

Libá Tě tvoje milující skoro neteř Woolfie (Virginia)

Hercule Poirot se pod huňatým knírem pousmál. Nepamatoval se, odkdy mu Woolfie říkala „strýčku“, snad odjakživa. Měl to mladé děvče moc rád a začal přemýšlet nad tím, zda už našla odvahu napsat své matce, že letos v létě nedorazí.

Živě si ji představoval, jak sedí u stolu a píše: „*Drahá maminko*“, pak zavrtí hlavou, papír odhodí do koše a svůj pokus několikrát zopakuje. Woolfie měla vždycky perfektní vyřídilku a také dopisy uměla psát jedním dechem, tato schopnost však byla zcela potlačena, když měla cokoli sdělit své matce. Paní Oliverová byla v některých věcech horší než čert. Poirot úplně slyšel její hlas, jak mu ublíženě žaluje, že....

V hale zazvonil telefon. Malý Belgičan se zvedl z křesla a došel k němu.

„Allô?“

„Chápete to? Právě mi přišel dopis od Virginie, ve kterém píše, že letos vůbec nepřijede domů! Já se z ní zblázním. Celý rok si žije kdesi na koleji a nakonec není ani schopná navštívit starou matku...“

Poirot se vševědoucně usmál.

Virginia Oliverová vystoupila na malém nádražičku a rozhlédla se kolem sebe, až konečně její zrak ulpěl na velmi vysoké hubené dívce s dlouhými černými vlasy. Pomyslela si, že její přítelkyně přece jen trochu svíčku připomíná.

„Candle!“ zvolala a vrhla se tmavovlásce do náručí.

„Woolfie! Už jsem se bála, že jsi nepřijela! Pojd', mám tady auto. Myslela jsem, že se před tebou blýsknu tím novým matčíným, ale ona jela dnes ráno do města na nákupy, takže mám jen Mikeovo.“

Virginii bylo popravdě dost jedno, jakým modelem auta pro ni přítelkyně přijela, ale jelikož věděla, že Juliet je do motorových vozidel blázen, taktně mlčela. „Jak je vlastně Grand Hall daleko?“ zeptala se místo toho.

„Malý kousek za vesnicí. Kdybys neměla ten protivný kufr, mohly jsme jít pěšky.“

A Woolfie začala dost brzy litovat toho, že to neudělaly, protože jezdit s Candle by se pravděpodobně bál i automobilový závodník. Vesnička byla liduprázdná, a tak měla řidička bezstarostně nohu na plynu. Všechny zatáčky (a že jich bylo) vybírala tak rychle, že Virginia měla co chvíli pocit, že z auta vypadne. Nakonec byla opravdu vděčná, když ještě stále v plné rychlosti vjely do brány před majestátním domem a její přítelkyně na poslední chvíli zabrzdila.

„Tak, vítej v Grand Hall,“ pronesla teatrálně Candle a vrazila Virginii kufr do ruky postaršímu komorníkovi, jenž se objevil u hlavních dveří. „To byl Jarvis. Takový ten typický komorník, co je snad na všech starých panstvích. Znáš to – úplný poklad. Slouží tady už od otcova dětství a je to zkrátka ten typ sluhy, který se ničemu nediví a nic jej nepřekvapí. Vsadím se, že kdybys přiletěla na koštěti, zavazadlo vykouzli hůlkou a k večeři si poručila vařené hadí ocásky, jen by se uklonil, řekl ‚madame‘ a šel na ty hady.“

Woolfie se při tomto roztomilém popisu usmála, přesně takhle si služebnictvo v Grand Hall představovala.

„Pojd', ukážu ti tvůj pokoj,“ vytrhla ji ze zamyšlení Candle.

Interiér působil ještě majestátněji než celé sídlo navenek. Bylo to tu samozřejmě dost nemoderní, studené a šeré, ale návštěvníci se to přesto líbilo. „Kdybych tady byla paní já, už dávno by se to přestavělo,“ brblala Candle. „Je to tu zbytečně zatuchlé a vlezlé, jenže naši do toho nechtějí zasahovat. Vždycky řeknou: ‚Podívej se, děvenko, zaprvé už jsme dost staří na to, abychom to tu deset let přestavovali, a za druhé nejsou peníze.‘“ Dívka si povzdychla. „Stejně to tady mám ráda, i když je to jak na středověkém hradě.“

Woolfie jí rozuměla.

„Naše pokoje jsou v poschodí. Tady dole je kuchyně, salonek, obývací a tátova pracovna, ve které před dvěma týdny hořelo,“ poukázala na zadní dveře úplně zastrčené v rohu, odkud se ozývalo vytrvalé klapání psacího stroje. „Touhle dobou tu nebývá, je tu jen jeho sekretářka, Cecily Dwrightová. Vlastní názor si na ni můžeš udělat na obědě, který je za půl hodiny. Mimochodem, už jsem ti říkala, že naše kuchařka, paní Bridgeová, vaří nejlíp na světě?“

Za Candleina veselého štěbetání vyšly do patra, kde se hned vedle ložnic sourozenců Grantových nacházel pokoj pro hosty. „Předpokládám, že teď budeš chtít nějaký čas na zútulnění téhle cimry,“ poznamenala průvodkyně ke své přítelkyni. „Asi budeš muset požádat Jarvise o další deku, protože v tom pokoji je, co si pamatuju, zima jako čert. K nám totiž moc hostů nejezdí.“

Woolfie jen přikývla.

„Uvidíme se za chvíli u oběda, zakončila svůj monolog slečna Grantová a v tu ránu byla fuč.“

Pokoj pro hosty vypadal přesně, jak by na starém sídle vypadat měl. Byla tu postel, dostatečně pohodlná, ale ne zas příliš přepychová, stůl, židle, šatník – hezký kus nábytku – a malá knihovna s několika notoricky známými díly. Bylo zde opravdu dost chladno, ale Virginii se nechtělo chodit dolů za komorníkem a doufala, že při obědě si na chybějící příkrývku vzpomene. Vybalila si pár věcí, ale to jí zabralo sotva pět minut. Proto usedla za psací stůl a rozhodla se napsat pár dopisů. První napsala matce, ale nemělo smysl psát více než pár řádek, poněvadž paní Oliverová byla stále tak rozzlobená dceřiným odjezdem, že by sotva ráda slyšela ódy na tento pozoruhodný dům.

Grand Hall, 5. července 1950

Drahá maminko,

chci Tě jen zpravit o tom, že jsem šťastně dojela a na Grand Hall se mi opravdu líbí. Víím, že podrobnější informace by Tě jen zarmoutily, proto jen dodávám, že se mi daří dobře a už se moc těším, až Tě uvidím. Snad to bude brzy.

Zdraví a líbá Tvoje dcera Virginia

Mnohem více péče chtěla věnovat dopisu pro Hercule Poirota, ale dobře věděla, že svého „strýčka“ nemůže odbýt tak jako matku. Bude chtít vědět vše o osobách, které zde žijí a také ho bude zajímat její názor na ně. Ne, ne, velkou část bude muset nechat až na dobu, kdy se seznámí s osazenstvem. Přesto však z nudy vzala nový papír a alespoň ho nadepsala.

Grand Hall, 5. července 1950

Milý strýčku,

právě jsem dorazila na to nejúžasnější a nejstarodávnější sídlo, jaké si dovedeš představit. O celém panství i jeho obyvatelích vím zatím jen tolik, kolik může člověk zjistit pohledem, ale za pár minut je oběd, na kterém se snad dozvím víc. Dosud se mi podařilo potkat jen komorníka Jarvise, jenž působí oním dojmem perfektního, diskrétního a naprosto loajálního sluhy, ale mně z něj běhá mráz po zádech, aniž bych ten důvod uměla vysvětlit.

Podívala se na hodinky a zjistila, že do oběda jí zbývá pouhých sedm minut. Rychle proto přestala psát, převlékla se do hezkých šatů a vyšla na chodbu, protože si byla naprosto jistá, že příchod k jídlu jen o jedinou minutu později by mohl mít dalekosáhlé následky. Tak to přece na rodinných sídlech je, ne?

Neudělala však ani pár krůčků, když se těsně vedle ní otevřely dveře a vyběhl z nich vysoký mladík, který ji málem srazil k zemi. Když si povšiml, co se stalo, omluvně se usmál:

„Moc prosím za prominutí, slečno. Vy jste jistě přítelkyně mé sestry. Já jsem Michael Grant,“ a podal jí ruku.

„Virginia Oliverová, ale přátelé mi říkají Woolfie.“

„Předpokládám, že jste velká ctitelka Virginie Woolfové. Také její knihy miluji.“

„Ano?“ pobaveně se usmála. „Maminka mě pojmenovala po ní a na jejích knihách jsem prakticky vyrostla.“

„Snad vaše matka není Ariadna Oliverová, ta slavná spisovatelka?“

Woolfie se zarděla. „Je,“ přiznala.

„Nikdy bych nečekal, že se seznámím s dcerou tak výjimečné dámy,“ podotkl Michael.

Za rozhovoru pomalu došli do jídelny, kde už se scházelo celé osazenstvo Grand Hall. Candle už tu také byla a zamávala na ně, aby k ní přišli. Když se všichni usadili na svých místech, promluvila: „Ráda bych vám představila svoji přítelkyni Virginii Oliverovou, která tu s námi nějaký čas zůstane. Určitě bude moc ráda, když jí budete oslovovat Woolfie, na to je totiž zvyklá.“

Pak postupně představila všechny přítomné. Jako první se zvedla velice vysoká a hubená žena s černými vlasy, asi pětáctyřicetiletá, podala návštěvnici ruku a angličtinou s lehkým cizím akcentem pronesla: „Pauline Grantová, Julietina matka.“

V tu chvíli si Woolfie uvědomila, že Candle je napůl Francouzka, a také to, jak moc jsou si obě ženy podobné.

Po matce následovala taktéž velmi hubená, avšak poměrně malá žena středního věku a francouzského vzhledu. „Jmenuji se Laure Pollainová, ale jak je v této rodině zvykem, mám přezdívku. Říkejte mi Lori. Tyhle děti, co tu vidíte, jsem všechny vychovala,“ samolibě se usmála.

Otec, James Grant, bodrý hnědovlasý muž s knírem a dobromyslným úsměvem.

Kromě Mikea, který byl své sestře silně podobný, tu seděl ještě jeden člen Grantovy rodiny. Jean, asi dvacetiletá velmi hezká dívka, naopak podobu svých sourozenců jaksí pozbyla. Ona byla na rozdíl od nich téměř blonděatá a modrooká, rysy měla celkem podobné svému otci. Přátelsky se usmála a řekla, že jí všichni říkají Nan. Kromě těchto osob se zde vyskytovala také Cecily Dwigthová, sekretářka pana Granta, a Woolfie rychle pochopila, proč jí přítelkyně řekla, že vlastní názor si na ní může udělat u oběda. Vypadala na pětadvacet, ale musela být určitě starší, protože tu s ní seděl její desetiletý syn Phillipe. Měla světlé vlasy, nejspíš odbarvené, rudé nehty a rty a tvářila se nanejvýš povýšeně, když si s ní podávala ruku.

Konečně skončila formální část a mohlo se zasednout k jídlu, výtečným hovězím medailonkům. Ano, paní Bridgeová skutečně vařila fenomenálně. Po obědě se společnost odebrala do salonku ke kávě a přitom spolu rozverně hovořili. Woolfie zapředla rozhovor s Nan.

„Líbí se ti na Cambridgi?“ začala mladší dívka a dodala: „Taky jsem tam chtěla studovat, ale nevzali mě. Nejsem tak chytrá jako Candle s Mikem.“

„Mám tu školu moc ráda. Ale asi bych jednou chtěla být spisovatelka jako moje maminka.“

„Její knihy jsou úžasné! Čtu je jedním dechem,“ nadchla se Nan.

Jejich rozmluvu náhle přerušil Mike, který se k nim přitočil a zeptal se: „Tak jak se vám u nás líbí, Woolfie?“

„Máte naprosto okouzující dům,“ odvětila po pravdě.

„Candle by to tady ráda přestavěla. A já taky. Jsem architekt, ale co z toho, když nejsou peníze? Alespoň o zahradu se maminka s Lori vytrvale starají. Vyrostly obě na francouzském venkově a jsou zvyklé pracovat. Nezaměstnáváme jediného zahradníka, zato

tu ale máme sekretářku," prohodil jedovatě a dívce neušlo, jak se přitom zle podíval směrem k Cecily.

„Vy ji nemáte rád?“

„Nikdo ji tu nemá rád," doplnila jeho sestra. „Otec sekretářku jakživo nepotřeboval a když už, posloužila mu Lori. A najednou se tady objeví tahle hrozná ženská. Chová se, jako by jí Grand Hall patřil a nejhorší je, že táta je jediný, kdo si toho nevšímá. Maminka mu už několikrát taktně naznačila, že její přítomnost zde naprosto není potřeba a jen plýtváme peníze. Hádej, co na to odpověděl? ‚Přeju si, aby tady Cecily Dwightová zůstala. Prošla si těžkým obdobím, ztratila manžela a nemá kam jít.‘ Podle mého názoru teda žádný pan Dwight neexistoval," odfrkla si nakonec.

Woolfie celý ten monolog vyslechla s velkým zájmem a teď vstala, omluvila se a šla dopsat svůj dopis pro Hercule Poirota. Vešla do pokoje a k začátku připsala:

Nyní už mi neběhá mráz po zádech jen z Jarvise. Vypadá to, že v tomhle domě to pěkně vře. Jsou tu samozřejmě Candleini rodiče, její matka je vysoká a hubená Francouzka s černými vlasy a působí úplně ušlechtilé, až majestátně. Nedá se říct, že by byla přímo krásná, ale něco v její tváři... Má pronikavý pohled, kterým mne u oběda provrtávala, jako by hledala, jestli vím nějaké strašné tajemství. Její dávná francouzská přítelkyně Lori je zřejmě tím, čemu se dřív říkalo bona. Je stejně hubená a francouzská, jako paní Pauline a podle všeho všechny děti miluje. James Grant je typicky anglický mužík – usměvavý, bodrý, hnědovlasý a možná vzhledově ne tak inteligentní jako jeho žena. Moje přítelkyně má staršího bratra Michaela, jsou si navzájem velmi podobní a hodně připomínají matku. Je hrozně sympatický a nevím, jak bych ti jej blíže popsala, ačkoli pochybuji, že tento popis Ti bude stačit. Ještě je tu benjamínek rodiny, malá Jean zvaná Nan, ta je naopak podobná otci. Nejkontroverznější osoba je však beze sporu Cecily Dwightová, sekretářka pana Granta. Zdá se, že nikdo kromě něho ji tu nevidí rád, a přesto se ta žena chová jako členka rodiny, zasedá k rodinnému stolu, a jak se vyjádřila Nan, chová se ‚jako by jí Grand Hall patřil.‘ Má syna Phillipa, o kterém si nejspíš všichni myslí, že je nemanželský, což nemůžu posoudit. Musím ale uznat, že ta osoba je hrozně nesympatická.

Začínám si tu připadat jako v nějaké detektivce. Teď už jenom nějaká pikantní vraždička, ke které atmosféra přímo vybízí, a je to dokonalé! Ne, nemůžu si přece přát, aby někdo umřel. Snad se to nestane... Víš, strýčku, mám tady takový divný pocit. Až moc. Správné by vlastně bylo napsat, že se bojím, i když ne o sebe.

Zarazila se a uvědomila si, že tohle původně vůbec neměla v plánu napsat. Rychle proto poslední odstavec přeškrtnala a namísto toho připsala:

Možná je to tu trochu ponuré, ale to k takovým místům patří. Sice tu občas cítím nějaké napětí, to je ovšem nejspíš způsobeno Cecilyinou přítomností. Ráda bych slyšela Tvůj názor na tohle všechno...

Měj se nádherně a brzy napiš

Tvá milující Woolfie (Virginia)

Dopis zalepila do obálky a odešla jej do haly odevzdat Jarvisovi. Společnost v salonku už se rozešla, a tak vyšla do zahrady, kde uviděla Candle, která na ni už z dálky mávala:

„Woolfie, nechceš si zajezdit na koni?“

„Nejsem moc dobrá,“ přiznala.

„Nevadí, já taky ne. Pojedeme jen kousek směrem vesnici, tam jsou nádherné louky. Navíc jsem ti už osedlala koně. Zapůjčíme ti toho nejlepšího, White Lady.“

„Myslíš tu, že které jsi minulé prázdniny spadla a skoro si zlomila ruku?“ vyhrkla nevěřicně.

Její přítelkyně se trochu ošila. „Lady je sice trochu divoká, ale určitě se ti bude líbit.“

„Ani nápad! Nepotřebuju se na prázdninách přerazit! Jeď si na ní sama!“ bránila se Virginia.

„No dobře, dobře,“ ustoupila nakonec Juliet. „Tak si vezmi Blacka a jedeme.“

Dívky nasedly na koně a vydaly se klusem směrem, odkud ráno přijely. Candle měla pravdu, louky zde opravdu byly naprosto úchvatné, a proto obě zrychlily do cvalu a nakonec i do trysku. Woolfiiny vlasy vlály a ona se cítila naprosto šťastná a uvolněná. Její přítelkyně jela několik metrů před ní a najednou začala zpomalovat. „Blížíme se k silnici,“ oznámila. „Musíme být opatrné.“ Přešly tedy znova do klusu a vozovka už byla na dohled, když tu se na ní z ničeho nic objevilo auto a hnalo se šílenou rychlostí. Řidič jako by byl blázen a auto sebou náhle smýklo, což způsobilo nervy drásající zvuk. Woolfie stihla včas přitáhnout uzdu a konejšivým hlasem koně uklidnit.

Candle však nebyla tak rychlá a její divoká klisna sebou v klusu cukla, vyhodila zadníma nohama a rozběhla se k silnici zabijáckým tempem. Už to vypadalo, že skočí pod další, zrovna přijíždějící vůz, když se tu kůň na okraji silnice vzepjal, shodil jezdkyňu na zem, otočil se a rozběhl směrem ke Grand Hall.

„Candle!“ zaječela Woolfie, seskočila z koně a rozběhla se k postavě ležící ve škarpě.

Řidička vozu také prudce přibrzdila a nejistým, mírně hysterickým hlasem zakníkala: „Není Vám nic?“

K velké úlevě jich obou se dívka v příkopu posadila, zahýbala hlavou a pak nejistě i oběma rukama, načež pronesla: „Myslím, že jsem si jen vyvrkla kotník.“

„Vypadá to na pořádný výron,“ konstatoval doktor Jefferson, rodinný lékař. „Máte štěstí, Candle, že vaše klisna neskočila pod to auto. To byste tady už nebyla. No, pár dnů v posteli to spraví. Ty obklady jí pečlivě vyměňujte a hlavně, protože vím, jak je Juliet podnikavá, jí nedovolte na tu nohu došlapovat nejméně příštích čtrnáct dní.“ Doktor Jefferson se rozloučil a odešel, ostatní nechali nemocnou odpočívat a šli si po svých. Malá Jean si v salonku vzala vyšívání, zatímco Virginia se začetla do knihy.

„Ty, Woolfie?“ přerušila náhle mlčení Nan

„Copak?“ zamumlala poněkud nepřítomně tázaná.

„Jak se vlastně stala ta nehoda?“ zajímalo benjamínka.

Návštěvnice pochopila, že teď si opravdu moc nepočte a s povzdechem zaklapla poutavý román. „Nějaký bláznivý řidič dostal smyk, čímž vyplašil Candleina koně, který se rozběhl k silnici. Na poslední chvíli se ale vzepjal a Candle spadla.“

„A tebe třeba nenapadlo, že by nemuselo jít o nehodu?“ vypálila zcela nečekaně Nan.

„Ne, ty si myslíš, že to někdo mohl udělat schválně?“

„Proč ne? Nezapomeň, že White Lady byla původně sedlaná pro tebe. Možná ti chtěl někdo dát výstrahu nebo...“ nedořekla, vstala a odešla z místnosti. Virginii přeběhl mráz po zádech.

Londýn, 8. července 1950

Machere Woolfie!

Ani nevíš, jak se mi po Tvé přítomnosti stýská. Tvá matka je ještě zoufalejší než já, což se projevuje tím, že dokáže být pěkně nepříjemná. Podle všeho jí došla inspirace pro toho jejího Fina, ale publikum to samozřejmě nezajímá.

Doufám, že Ty se máš dobře. Podle Tvého posledního dopisu jsem pochopil, že Grand Hall opravdu připomíná ces bonsvieuxtemps, kdy se osazenstvo panství vzájemně vraždilo jehlicemi na klobouky, poněvadž neměli co jiného na práci. Velmi zajímavý je určitě onen oddaný komorník, patrně takový věrný pes. Taktéž onu jak ty říkáš „bonu“ musí vázat buď velká láska k paní Grantové, nebo jejím dětem, protože jinak by nezůstávala. Osobně si ovšem myslím, že pravým důvodem jsou děti, zvláště bych tipoval pak malá Jean. Paní či slečna Dwigthová se patrně snaží ostatní zaujmout a mám mlhavý dojem, že její skandální

pověst ji tak trochu těší. Nejspíš patří k tomu typu lidí, kteří se radují, když se o nich hodně hovoří, byť třeba ne v nejlepším kontextu.

Avšak zanechme už rozebírání členů rodiny. Hádal bych, že se tam u Vás vaří výtečně, v takových sídlech jsou kuchařky nejčastěji pravé poklady. I když mně samotnému nikdy moc anglická kuchyně nevoněla, stále preferuji menu ze své vlasti.

Nu, budiž. Přestože Tě v tomto roce pravděpodobně nespátřím, jsem stále s Tebou ve svých myšlenkách. Snad i ty myslíš na starého

Papa Poirota

Dopis dočetla několik dní po onom incidentu s koněm. Candliin kotník se však hojil překvapivě rychle a sama nemocná už za vydatné pomoci mohla vstát z postele a dobelhat se do zahrady. Místo ní trávila teď Woolfie dny s Mikem a Nan. Povídala si také hodně se slečnou Lori, která jí prozradila, že s Pauline Grantovou vyrostly v jedné francouzské vesničce. Ona byla o několik málo let starší a často byla pověřena hlídáním mladší kamarádky. Když jim pak oběma bylo něco málo kolem dvaceti, objevil se jako blesk z čistého nebe James Grant.

„Pauline to na vesnici nikdy moc nebavilo,“ líčila Lori. „Proto neváhala ani minutu, když jí tenhle anglický gentleman nabídl, aby si ho vzala a odjela do jeho vlasti. Mě vzali s sebou. Nejhuř to snášela její matka. Nepřijela, když se brali, když se narodil Michael, Candle nebo Nan, ani nikdy potom. Myslím, že dokonce své dceři nenapsala jediný dopis.“

„To je hrozné,“ komentovala to Virginia, protože nevěděla, jak jinak by měla reagovat. „Vy jste se starala o Mikea a jeho sestry?“

„Ano, drahoušku. Fungovala jsem v podstatě jako vychovatelka. Vždycky jsem děti milovala, ale místo abych měla svoje, zasvětila jsem život cizím. Není proto divu, že je všechny miluju víc než cokoli na světě.“

Aha, strýček měl pravdu, pomyslela si Woolfie.

Pár dní nato seděla celá rodina po hromadě u večeře a všichni se horlivě snažili komunikovat, přestože bylo naprosto jasné, že drtivé většině je tato násilná komunikace silně proti srsti. Candle ještě bolela noha, Michael byl rozmrzelý, protože ten den mu na auto spadl kus omítky a promáčkl kapotu, Nan měla podivnou náladu a Lori byla na večeři pryč u

známých. Vznešená paní Grantová byla velice málomluvná, a tak situaci u stolu zachraňoval pouze srdečný pan Grant s povýšenou Cecily.

„Už jste dokončila ten dokument, Cecily?“

„Ještě ne, pane Grante. Po tom požáru pokračuje všechno příšerně pomalu,“ odvětila znuděně sekretářka.

„Jak došlo k tomu požáru?“ zajímalo Woolfie.

Cecily na ní vrhla pohled „co je ti do toho“ a okázale otázku ignorovala. Povinnosti odpovědět se tudíž zhostil pan Grant:

„Hořelo nám tady asi před sedmnácti dny. Toho večera jsem si šel brzo lehnout, paní Dwightová měla zrovna volno. Asi ve tři hodiny ráno mě vzbudil zápach kouře. Seběhl jsem dolů a našel svou pracovnu v plamenech. Shořelo kompletně všechno, moje veškeré dokumenty, důležité papíry, smlouvy. Naštěstí drtivá většina byla uložena u mých právních zástupců, takže se nic až tak hrozného nestalo. Jen je mi líto toho dubového stolu, který vzal taky za své. Byl po pradědečkovi.“

„A víte, co ten oheň způsobilo?“

„Na to jsme dosud nepřišli. Jsem sice kuřák, ale paní Dwightová se dušovala, že popelník ten den vynášela. Jinak si ovšem nedovedu představit, co by za tím mohlo být.“

„Ach tak. Je mi velice líto Vašeho stolu i všech listin, pane Grante.“

„No, to se stává. Pojdme mluvit o něčem příjemnějším. Cecily, vy máte pozitří narozeniny, že?“

Mladá žena beze slova přikývla a vrhla po svém zaměstnavateli neurčitý pohled.

„Měli bychom to nějak oslavit. Vždyť jste skoro součástí rodiny!“

„Součástí rodiny?“ vyhrkla Nan, když spolu s Woolfie a Mikem podpírali Candle a nesli ji do podkrovního pokoje. „Přece si otec nemyslí, že budeme dávat dárek nějaké cizí ženské! Doufám, že mu to maminka vymluví. Vážně mám pocit, že táta se poslední dobou chová opravdu divně. Co by za tím jen mohlo být?“

„Já nevím, ale bojím se, že ona má na otce příliš velký vliv. Nemyslím, že by byla přímo jeho milenka, ale její krása mu pravděpodobně učarovala,“ hodnotil situaci Mike.

Candle nesouhlasně pohodila hlavou. „Ona přece moc dobře ví, že ji tu nikdo nemá rád. Jestli má na tátu takový vliv jak si myslíš, Mikie, nejspíš ho přesvědčí, aby žádnou oslavu nedělal.“

„Snad,“ zapochybovala Nan, ale to už vyšli do nejvyššího patra, Woolfie otevřela dveře pacientčina pokoje a chromá byla uložena na postel.

„Tak dobrou noc,“ rozloučila se poté se všemi.

Odpovědí bylo jednohlasné „dobrou“.

Dobrá noc to ovšem opravdu být neměla. Virginia se o tom přesvědčila za několik málo hodin. Procházela se po Grand Hall, když tu spatřila všemi nenáviděnou mladou ženu. Běžela k ní, vlastně ani nevěděla proč. Položila sekretářce ruku na rameno a ona se otočila, v tu chvíli si však Woolfie uvědomila, že hledí do tváře mrtvolky. Cecily Dwrightová měla úplně bílé skráně a děsivě vypoulené oči. Kolem krku se vinul modrofialový pruh, obtisk něčích prstů. Byla uškrcená.

S trhnutím se probudila. Byla hluboká noc, velké hodiny na stěně ukazovaly za deset minut půl třetí.

To byl hrozný sen, pomyslela si Woolfie a hned na to ji napadlo, že se musí napít. Vklouzla tiše do svých pantoflíčků, vzala do ruky petrolejku a opatrně, aby nikoho nevbudila, se vydala po schodech dolů. Chvíli trvalo, než si na svit lampy zvykla a v prvním patře málem spadla. Zavrtěla hlavou nad svou nešikovností, když tu si uvědomila, že tohle ztracení rovnováhy nebyla pouze její chyba. Něco jí leželo v cestě. Pozvedla petrolejku, aby se podívala, a v tu ránu ze sebe vydala příšerný jek.

To, co jí překáželo, bylo tělo Jamese Granta.

„Mrtvý je zhruba od jedné hodiny ranní,“ konstatoval doktor Jefferson. „Byl probodnut něčím s dlouhou a širokou čepelí. Rána šla přímo do srdce, zemřel během několika sekund.“

Kolem stálo celé osazenstvo Grand Hall. Nan a Candle slabě vzlykaly, zatímco Woolfie byla ještě příliš v šoku, než aby dokázala jakkoli projevit soustrast. Naproti tomu se v obličejí paní Grantové nepohnul ani sval a nikdo by byl býval neřekl, že té ženě právě zavraždili manžela. I Cecily Dwrightová se tvářila pořád stejně – povýšeně a nadutě. Mike

byl hodně zaražený a Lori zjevně vyděšená. Jediný, kdo chyběl, byl Jarvis, který šel telefonovat na policii. Náhle se svým typicky tichým krokem vynořil zpoza rohu a oznámil všem přítomným, že policejní komisař dorazí do dvaceti minut.

„Takže, slečno Oliverová, vy jste se šla napít dolů?“ zahájil soukromý výslech komisař Lipton. „Ve Vašem pokoji umyvadlo není?“

Woolfie zavrtěla hlavou. Seděla proti vyšetřovateli na sametové sofa v salonku, pod očima měla velké kruhy a přes sebe přehozenou deku.

„Nevíte, kolik tak mohlo být hodin?“

„To nevím. Ale zeptejte se Jarvise, ten šel volat doktora. Musí to vědět.“

Komisař si cosi poznamenal a pokračoval:

„Neměl pan Grant nějaký spor s někým z domu?“

„Spor přímo ne.“

„Mohla byste být trochu sdílnější, prosím?“

„Myslím, že poslední dobou na něj měla velký vliv paní Dwightová. Podle všeho se to zbytku domácnosti moc nezamlouvalo.“

„Takže manželka mohla mít motiv? Byli pan Grant a paní Dwightová milenci?“

„To bych neřekla. Ale opakuji, že nikdo toto řekněme přátelství neviděl rád. Nejen Pauline Grantová.“

„Odkázal zemřelý této ženě nějaké peníze?“

„Nemám nejmenší tušení. Bydlím tu něco málo přes týden.“

„Děkuji vám, slečno Oliverová. To je prozatím vše.“

Virginia se zvedla a rychle se chytala zmizet ve svém pokoji, když jí zastihl Liptonův hlas.

„Slečno, ještě okamžik. Je vaše matka ta slavná spisovatelka, Ariadna Oliverová?“

Woolfie jen tupě přikývla a rychle za sebou zabouchla dveře, aby nemusela dál odpovídat. Tahle otázka jí byla silně proti srsti, zvláště teď, když rozhodně nebyla na místě. Jak jen jí to síly dovolily, vyběhla nahoru. Musí o tom všem zpravit strýčka Hercula.

Grand Hall, 15. července 1950

Drahý strýčku!

Ani nevíš, co příšerného nás potkalo! James Grant je mrtvý. Někdo ho probodl. Vůbec nevím, co si o tom mám myslet, vždyť ti lidé jsou až na Cecily Dwightovou nesmírně hodní, a i když ona není, nikdy bych se jí neopovážila obvinít z vraždy. Všechno se stalo dnes v noci, kdy jsem scházela po schodech do jídelny pro sklenici vody a doslova jsem zakopla o jeho mrtvé tělo. Je to tak hrozné!

Pravdou zůstává, že Pauline Grantová se chovala trochu moc chladně a vznešeně na to, že jí právě někdo zabil manžela. Cecily Dwightová měla jako vždy tvář plnou opovržení nad všemi, ale zbytek byl naprosto a nefalšovaně zděšen. A přesto nemůže být pochyb, že vrahem je někdo z nich! Ani nevíš, jak bych se přála, aby tu byl se mnou a všechno vyřešil.

Na dálku Tě líbá Tvá zničená téměř neteř

Woolfie

Po dokončení padla na postel a usnula skoro okamžitě, protože v noci toho příliš nenaspala.

Výslechy pokračovaly, ale k žádnému zásadnímu odhalení nedošlo. Všichni vypovídali to samé – po večeři odešli do svých pokojů a Jamese Granta viděli až mrtvého. Nic konkrétního nemohla říct ani paní Grantová, neboť s manželem už léta nesdílela ložnici. Lori vypověděla, že z večeře u přátel se vrátila okolo jedenácté a v pracovně se ještě svítilo, to bylo ale vše. Všichni byli stále skleslejší, a jestli byla někdy dřív atmosféra u jídla hustá, nyní se dala krájet. Všechno ale změnil telegram, který přišel čtvrtý den po vraždě a v němž stálo:

Prijeduzitra vlakem v 11.15 ocekavejteme. Stop Poirot

Kdyby se to slušelo, Woolfie by skákala radostí do stropu. Hercule Poirot, nejslavnější detektiv všech dob, splní její přání a přijede vyřešit záhadu na Grand Hall!

Druhý den stáli Virginia s Mikem v 11.15 na nástupišti a dívali se na brzdící vlak, z něhož za několik málo okamžiků vyskočil malý mužiček s hustým pěstěným knírem, vejčitou hlavou a buřinkou v ruce, kterou se ovíval. Výraz na jeho tváři napovídal, že dým z vlaku nepatří k jeho oblíbeným pachům. Jakmile ho Woolfie spatřila, rozběhla se k němu a objala ho.

„Strýčku!“

„Chere Woolfie! Ani jsem nedoufal, že tě letos vůbec spatřím.“

„Tohle je bratr mé přítelkyně Juliet, Mike, o kterém jsem ti psala. Ona sama bohužel neprijela, má totiž ošklivý výron kotníku. Miku, tohle je on. Hercule Poirot.“

„Velice mě těší.“

„Potěšení je na mé straně, monsieur.“

Zatímco jeli autem, Woolfie vyložila detektivovi všechna fakta. Nezapomněla ani na prazvláštní příhodu s koňmi a na to, že Candle si s ní vyměnila koně až v poslední vteřině. „Skoro to vypadá, jako by to někdo nalíčil na mě,“ zahloubala se nad tím.

Poirot pokýval hlavou. „Je to docela dobře možné. Víc budu schopen říct, teprve až uvidím lidi z Grand Hall.“

Příjezd slavného detektiva znamenal pro venkovské sídlo snad ještě víc než vražda jeho majitele. Když se Candle přihnala s vozem do vrat Grand Hallu, paní Grantová a Lori zrovna pracovaly na zahradě. Nan vyběhla z domu, jakmile uslyšela hluk auta a Michael vylezl zpoza kůlny, kde pravděpodobně něco opravoval, jak o tom svědčil jeho vzhled. Poirot byl představen a všichni se trochu smutně usmívali a říkali, jak je jeho příchod těší.

„Nikdo z nich to neudělal,“ problesklo v ten moment Woolfie hlavou. „Ne, nikdo z nich by toho přece nebyl schopen.“ Jediný, kdo tu nebyl... Cecily Dwrightová. Je možné, že by snad ona? Ale to přece nedávalo smysl. Virginia si povzdechla.

„Tak co o nich soudíš, strýčku?“ zeptala se o chvíli později, když se za nimi zaklaply dveře druhého pokoje pro hosty.

„Magnifique! Madame Pauline je žena, jaká se jen tak nevidí. Tak jemná a ušlechtilá! Tak ženská! Mademasoille Lori je jí jistě velmi oddaná. Miluje své svěřence, je to vidět.“

Pan Mike je vzácně slušný mladý muž. A petite Jean je roztomilá a neuvěřitelně milá. Ano, vsutku příjemné.“

„Ale já se neptám, jestli se ti zdají milí. Já se ptám...“

„Kdo z nich, že ano?“

Woolfie se zarazila. Takhle přesně to formulovat nehodlala, ale v zásadě měl Hercule Poirot pravdu. „Ano,“ přisvědčila tedy nakonec.

„Machere Virginie! Musíš dát papa Poirotovi čas! Sotva jsem je poznal!“

Jistě, jenže ona si to nechtěla připustit. Chtěla vraha Jamese Granta najít co nejdřív. Smutně zavrtěla hlavou. „Brzy bude oběd,“ konstatovala a nechala geniálního muže samotného s jeho šedými buňkami.

U oběda se objevila i Cecily Dwightová a její syn. Ona sama nejevila o to, že na Grand Hall zavítal tak vzácný host, žádný zájem, což se ješitného Poirota dost dotklo. Seděl naproti své „neteři“ a pohledem jí naznačil, že ani jemu se ta osoba příliš nezamlouvá. Konverzace se Woolfie nezdála až tak stísněná, protože Poirot, ač by se to nemuselo zdát, si všemožnými otázkami spolustolovníky oťukával.

„Vy jste z vesnice, madame?“ zacítil nejprve na Pauline Grantovou

„Ano, já i Lori. Tam jsem tehdy potkala Jamese.“ A po tváři jí přeběhnul sotva nepatrný náznak smutku.

„Ach, promiňte. Snad jsem se vás příliš nedotknul. Ovšem také v hlase madame Dwightové jsem postřehнул francouzský přízvuk. Vy jste žila ve Francii?“

Cecily Dwightová překvapeně pozvedla oči od hovězího vývaru, stejně jako celý stůl. Nikdo kromě něho nic takového dosud nezaznamenal.

„Ano, jako malá jsem tam bydlela,“ přiznala mladá žena neochotně.

„Mohu vědět s kým?“ nedal se lehce odbýt Poirot.

„S vychovatelkou,“ upřesnila stroze.

Detektiv přikývl a dál už se na nic nevyptával. Naopak navázal hovor s Michaellem a ptal se ho na studia, koníčky a podobné věci. Vše probíhalo klidně.

„Jak jsi přišel na Cecily a Francii?“ chtěla vědět Woolfie bezprostředně po obědě.

„Když někdo vyroste v Belgii, pozná přízvuk svého rodného jazyka, jak vy Angličani říkáte ,na sto honů´ , drahá Woolfie.“

„Myslíš, že to může mít spojitost se smrtí Jamese Granta?“

„Je to možné.“

„Pořád si vlastně nemůžeme být jisti, že oni dva nebyli milenci. Jenže z ní člověk nic nedostane.“

Hercule Poirot na to nic neodpověděl, zvedl se a vyšel do zahrady, kde zrovna pod mohutným platanem seděla Lori.

„Ach, jak já nenávidím venkov,“ zavzdychal detektiv, pomalým krokem přišel k sedící ženě a naprosto nenuceně vzal svůj svrchní kabát a rozprostřel ho pod svou zadnici. Přesto mu však bylo proti srsti, že musí svůj krásný svrchník obětovat.

„Vy nejste moc venkovský typ, že pane Poirote?“

„Máte dobrý odhad, mademasoille.“

„Pro mě je venkov všechno,“ pokračovala. „Na venkově jsem se narodila, vyrostla a teď i zestárla. Kancelářské práce mne nikdy nebavily.“

„Přesto jste dělala panu Grantovi sekretářku, když to bylo potřeba.“

„Ano, ale jen výjimečně. Během posledního půl roku tu měl stejně Cecily Dwightovou.“

„Mademasoille, mohu být trochu indiskrétní?“

„Pokud to potřebujete ve svém pátraní, pak jistě.“

„Věděla jste, co stálo v poslední vůli pana Granta?“

„Ano. Byla jsem jedním ze svědků. V původní závěti odkázal James Grant téměř všechno Pauline a svým dětem dal jen roční rentu, to se ovšem mělo změnit, pokud se ožení, nebo vdají. Není to ani pár týdnů, co ovšem sepsal závěť novou. V ní dával naopak veškerý majetek do rukou dcerám a Michaelovi, Pauline dostala jen dům a rentu. Jenže bohužel poslední vůle shořela při tom požáru v pracovně. James ji nestihl ani předat právním zástupcům a novou už nesepsal. Platí proto ta stará.“

„To je velmi zajímavé,“ zauvažoval Poirot. „Velice Vám děkuji, mademasoille Lori.“

„Jistě tušíte, že vám váš manžel odkázal svůj majetek,“ započal rozhovor s paní Grantovou.

V obličejí této majestátní dámy se nepohnul ani sval. „Samozřejmě,“ pronesla skoro bezhlesně.

„Co si myslíte o Cecily Dwigthové?“ zeptal se poté přímo.

„Myslím, že ta žena už nemá v domě co dělat a nechápu, proč se tu stále zdržuje. Předpokládám, že po pohřbu okamžitě opustí dům a pokud ne, budu ji o to muset důrazně požádat.“

„Měla poměr s vaším manželem?“

„Tuto možnost nevylučuji.“

„Nejste si jistá?“

„Ne.“

„Znáte znění poslední vůle vašeho muže?“

„Nikdy jsem ji neviděla, ale soudím, že většinu majetku přenechal mně a dětem dal až do jejich svatby rentu.“

Poirota ta dáma ohromila svou schopností předvídat. „Překvapilo by vás, kdyby tomu bylo naopak? Vaše děti by dostaly vše a vy pouze dům a jistou sumu.“

„Ano. Mám takový dojem, že James mi někdy řekl, jak se to po své smrti chystá zařídit.“

„Velice Vám děkuji, madame.“

„Ta žena je buď velice dobrá herečka, nebo opravdu nemá potuchy o závěti, jež shořela v pracovně,“ uvažoval Poirot, zatímco se rozhlížel po Michaelu Grantovi. Našel ho ve společnosti Nan, jak sedí v altánku na konci zahrady.

„Velice se omlouvám za vyrušení,“ pronesl na začátek, když je oba spatřil.

„Klidně pojďte dál,“ vyzval ho Mike. „Nejspíš se chcete zeptat na smrt našeho otce. Já i sestra jsme vám plně k dispozici.“

„Mám jen jedinou otázku. Co si myslíte o poslední vůli vašeho otce?“

„On sepsal závěť?“ vyhrkla malá Jean téměř okamžitě, takže bylo nad slunce jasné, že o tom dokumentu opravdu nic neví.

„Vlastně by mě nepřekvapilo, kdyby zanechal nějakou část majetku Cecily Dwightové,“ pravil po chvíli promyšlení Michael.

„Myslíte velkou část?“

„Ne nezanedbatelnou. Všichni víme, že ta osoba měla na otce až nezdravý vliv. Jestli podlehl jejímu kouzlu, je docela možné, že jeho vlastní děti dostanou méně než ona.“

Candle ležela v posteli. Kotník se sice hojil, stále ale potřebovala klidový režim.

„Otcova závěť?“ zauvažovala. „Myslím, že matka zdědí většinu. Pak asi Mike; ten dostane dům, nechá v něm matku ovšem v klidu dožít. Já s Nan máme pravděpodobně rentu až do doby naší svatby. Něco málo dostane taky Cecily Dwightová, ale ne nijak moc. Vliv sice měla, mám ale dojem, že náš otec měl rozum. Snad.“

Jarvis stál v hale, když Hercule Poirot scházel ze schodů z pokoje nemocné. „Mohu pro Vás něco udělat, pane?“ otázal se komorník.

„Povězte mi, Jarvisi, vy jste tady v Grand Hall opravdu dlouho, že?“

„Ano, pane. Pamatuji se, když bylo panu Jamesovi osm let. Byl tady tak šťastný... chudák.“

„Víte, potřebuji od vás jednu informaci, která by mohla být tak trochu osobní. Jste mi ji ochoten poskytnout, pokud vám řeku, že to může pomoci odhalit vraha?“

Sluha se rozhlédl síní. „Co potřebujete vědět, pane?“

„Mesdames, messieurs,“ zahájil svou řeč Hercule Poirot, když se celé osazenstvo Grand Hall shromáždilo v salonu, jak o to byli požádáni. V tomto velkolepém sídle se stala vražda. Vražda, jak vypátral Hercule Poirot, sahá až daleko do minulosti. „Já však nyní vím, kdo je vrahem, ale než vám to sdělím, buďte tak laskavi a dovolte mi zrekapitulovat celý případ. Vše začalo pravděpodobně požárem v pracovně pana Granta. Požárem, o

němž si nikdo nebyl jist, jak vlastně vznikl. Náhoda, či začátek všech těchto událostí? Já osobně si myslím, že oheň byl počátkem. Ovšem pak se stalo něco, s čím pachatel nepočítal. Přijela totiž má drahá Virginia, která se sem onomu člověku nehodila. Chtěl ji mermomocí vyhnat, protože potřeboval soukromí a intimitu zdejšího sídla. Navíc věděl, že Woolfie se důvěrně zná se mnou. Proto se pokusil splášit jejího koně, jenže nevěděl, že slečna Grantová si těsně před odjezdem vyměnila zvíře se svou přítelkyní. Poté už nebyl čas na vyhánění, muselo se jednat. Proč? Protože ten večer řekl pan Grant u večeře něco, co de facto přivodilo jeho smrt. Navrhl, aby se narozeniny jeho sekretářky paní Dwightové oslavily s celou rodinou. Nikomu se to pochopitelně nelíbilo. Ale nejméně ze všeho našemu vrahovi.

Všichni jsme vycházeli z toho, že paní Dwightová měla na pana Granta velký vliv proto, že do ní byl zamilován. Nebo existoval skutečný poměr?“

Cecily Dwightová se zatvářila nanejvýš uraženě. „No dovolte! Proti tomuto nařčení silně protestuji!“

„To není nařčení, madame, to je řečnická otázka,“ opáčil Poirot. „Nícméně já vám nyní opravdu mohu potvrdit, že paní Dwightová měla na pana Granta vliv z úplně jiného důvodu, než jakým je zamilovanost. Mesdames, messieurs, já, Hercule Poirot, vám tvrdím, že paní Cecily Dwightová byla nikoli milenkou, ale dcerou pana Jamese Granta.“

Nastala hotová vřava. „Vyloučeno!“ vykřikla Pauline Grantová, která snad poprvé v životě neovládla pevně své emoce.

„Promiňte, ale toho si naprosto nejsem vědoma,“ oponovala sekretářka.

„Ale ano, je to tak. Sama jste mi přece prozradila, že jste vyrostla jen s vychovatelkou ve Francii. Pan Grant vás přísně tajil, neboť – jak mi prozradil pan Jarvis – vaše matka byla herečkou. Když zemřela, váš otec vás dal na výchovu do Francie a někdy se na vás jezdil dívat. Při té příležitosti se seznámil se svou budoucí ženou, paní Pauline. Když jste dorostla, zařídil vám cestu do Anglie a nenápadně vás dozoroval, až si vás nakonec přivedl tajně na Grand Hall. Nikomu o tomto příbuzenském vztahu neřekl, přesto to někdo věděl. Někdo, kdo před Vaším příchodem dělával panu Grantovi příležitostně sekretářku. A kdo když zjistil, že pan Grant se Vám chystá odkázat nemalou sumu, raději zapálil pracovnu, než aby se ta závěť dochovala. Protože to by znamenalo, že jeho miláčci, tři děti, které vychovával a viděl vyrůstat, dostanou méně než původně. Je to tak, vidíte, mademoiselle Lori?“

Laure Pollainová ztěžka vstala a přikývla. „Ano, udělala jsem to já. Když mě James Grant pozval jako svědka k podpisu poslední vůle, stálo tam ‚mým dcerám Juliet, Jean a Cecily odkazuji to a to‘. Tehdy mi to došlo. Spojilo se to i se vzpomínkou na Francii, kam James Grant jezdil až podezřele často, než aby to bylo pouze kvůli Pauline. Celé to tajemství chtěl odhalit na vašich nadcházejících narozeninách, Cecily. Tehdy, když jsem

podepisovala tu závěť, dobře jsem věděla, že ještě není u právních zástupců. Také mi stačilo několik málo okamžiků o samotě v pracovně a našla jsem váš rodný list. Tu noc jsem všechno zapálila a doufala, že tak jsem Mikea, Candle a malou Nan doopravdy zaopatřila. Protože vás děti miluju víc než kohokoli na světě. A vás, Cecily, vás nenávidím stejně, jako jsem nenáviděla Jamese Granta!“ Její tvář se zkřivila v hrůznou grimasu plnou zášti když ji komisař Lipton nasazoval želízka a odváděl ji pryč.

Ten večer odjel Hercule Poirot zpět do svého moderního a vytápěného londýnského bytu. Za několik dní nato dostal dopis:

23. července, Grand Hall

Drahý strýčku!

Jsem tak ráda, že jsi celou tu záležitost vyřešil! Paní Grantová a také Candle, Mike a Nan Tě tímto pozdravují a velice děkují za pomoc. Bez Tebe by pravděpodobně celý případ uzavřeli jako ‚úkladnou vraždu spáchanou neznámou osobou, či osobam‘. Ani nevíš, jaký je tu teď klid. Dědické záležitosti se vyřídily poměrně rychle, jelikož bylo složitými cestami skutečně dokázáno, že Cecily Dwightová je dcerou Jamese Granta. Dostala podle původní závěti rentu do té doby, než se znova vdá. Pochopitelně se odstěhovala z Grand Hall do nějakého většího města a nejspíš se jí daří dobře. I ostatní děti dostaly rentu, ale Michael jen na chvíli, neboť už za několik měsíců se budeme brát! Ach, jsem Ti tak vděčná, protože jsem se chvíli bála, že pachatelem by snad mohl být Mike! Samozřejmě doufám, že naši svatbu přijedeš a uděláš mi tu radost, že budeš mým svědkem!

Snad se máš alespoň z poloviny tak dobře jako já. Candlein kotník už je téměř zahojený, ale na koni nemůže sedět ještě pár týdnů, tak teď jezdím nejvíce s Mikem nebo Nan. Ach, jak se nemůžu dočkat svatby! Mé myšlenky se už toulají povětšinou u ní, tak mi to promiň. Snad se uvidíme brzy.

Tvá stále zatím ještě

Woolfie Oliverová

